

seet Embedsposter for at være saaledes beskafne, at de passende kunde og burde inddrages, næsten altid blot har indskrænket sig til den Indstilling, at en saadan Gage burde bortfalde ved Vacance og saaledes antaget, at man roligt kunde afvente, at saadan Vacance indtraadte. Man vil imidlertid tillige finde, at herfra er gjort ikke een Undtagelse, men 4 eller 5 Undtagelser, saaledes at Finantsministerens Forvaring imod, at dette drager tilfølg, kommer til at gjælde ikke alene den sjerne, men den allernærmeste Fremtid, thi vi ville i de allerførste Dage komme til atter at behandle dette Spørgsmaal flere Gange. Ved nu at gjenneagaa de Tilfælde, i hvilke Udvalget har gjort saadanne Indstillinger, vil man let kunne abstrahere den almindelige Regel, som Udvalget har troet at burde følge, den nemlig, at, naar et Embede var saaledes beskaffent, at det var at betragte ganske som en *Sinecure*, i hvilket Embedsmanden aldeles ikke havde nogen som helst vigtige eller betydelige Forretninger, eller hvor et Embede var saaledes, at vedkommende Embedsmand kun for personlig Bequemmeligheds Skyld eller af personlige Hensyn var forbleven i det og havde nydt Gage, der har Udvalget anseet det for stemmende med god Politik at sige: Saadanne Embedslønninger ville vi ikke bevillige. Det har ofte været Tilfælde i ældre Tider, at en Embedsmand skulde gaae af, men deels vilde man undgaae at give ham Pension, deels vilde man gjerne unde ham at blive i Embedsstillingen, og da har man tilladt sig at lade en saadan Mand nominelt vedblive at være Embedsmand og fremdeles at nyde Gage. Dette, mine Herrer! maae vi ansee for et Misbrug (Ja! Ja!), og vi have derhos saa meget desto friere kunnet gjøre den heromhand-

lede Indstilling, som, saaledes som allerede af den høitærede Finantsminister bemærket, den heromhandlede Foranstaltning ikke hidrører fra det nuværende Ministerium, men skriver sig fra Fortiden, men, om den end er gammel, saa er den derfor lige urigtig. Vi indstille derfor til Thinget, at det ikke skal tillade at saadanne Uordener finde Sted; men at, hvor et saadant Tilfælde indtræffer, der skal man uden videre sige: til dette Embede bevilge vi ingen Gage. Om nu det Anførte passer paa den heromhandlede Post, og om den er skabt af flere personlige Hensyn, det er Noget jeg antager for meest passende ikke videre her at drøfte, da det berører en altfor ømsindlig Streng fra Fortiden. Udvalget har anseet Forholdet for at være tilstrækkeligt bekendt, og derfor ingen Betænkelighed havt ved i dette Tilfælde at gjøre den ommeldte Indstilling.

Finantsministeren: Den ærede Ordfører opstillede selv som Kriterium for den Grændse, som af Udvalget var dragen med Hensyn til hvilke Embeder, der meentes strax at maatte inddrages, og hvilke der først burde inddrages ved Vacance, at kun, hvor det var aldeles vitterligt, at Embedet var en *Sinecure*, havde Udvalget troet at burde andrage for Thinget strax at stryge den Gage, som hørte til Embedet. Jeg troer, at i selve denne Betegnelse ligger et væsentligt Forsvar for den Anskuelse, jeg har udtalt, thi at skjønne, hvorvidt et Embede aldeles maa betragtes som en *Sinecure* eller ikke, er overordentlig vanskeligt, og jeg troer med Rette at kunne paaftaae, at det er et Skjøn, som det tilhører Regjeringen at tage, og som ikke bør komme under Drøftelse ved Finantslovens Behandling.